

Najlepši prazniki.

Spisal *Sorin*.

Prijetno življenje so imeli Jerinovi. Daleč naokrog so ljudje trdili, da je ta družina med najsrečnejšimi v vsi županiji. O kakem prepiru med domačimi se ni slišalo, odkar je prišel stari Jerin na svoje sedanje posestvo. In tega je že dobrih trideset let. Dasiravno je stari Jerin prepustil posestvo svojemu polnoletnemu sinu, je imel vendarle on odločilno besedo v hiši in na polju, kar se v današnjih časih že precej redko dogaja, ko hoče vsako pišče več vedeti kot stara koklja . . . Jerinov sin je pa uvidel, da je treba tudi pri gospodarstvu časih kaj bistre glave in izkušnje, zato je tudi slušal starega očeta in se ravnal po njegovih naukih. Kmalu je spoznal, da mu je to le v korist in ni se sramoval, če so v začetku ljudje govorili, da gospodarita pri Jerinovih dva.

Najlepše pa je bilo pri Jerinovih o praznikih. Nikdar se ni pokazala složnost te družine v tako svetli luči kot tedaj. Prišli so od vseh strani otroci starega Jerine, da so se pod domačim krovom skupaj radovali in se spominjali otroških let, ki so jim tako lepo tekla doma pri dragih starših.

Staremu Jerini je v takih časih kar žarel obraz samega veselja in bil je na videz vsaj dvajset let mlajši. Kdo bi se pa tudi ne radoval takih otrok! Najstarejši sin Ivan je bil ugleden zdravnik v daljnem mestu, dve hčeri sta bili pa učiteljici. Težko je sicer oče izšolal obenem tri otroke, a nikdar mu ni bilo žal za vso skrb in za ves trud, ki ga je žrtvoval zanje.

Nastopili so zopet prazniki. Po dolinah in gričih je izkopnel sneg, drevje je začelo zeleneti, novo življenje se je zbuvalo v prirodi in vse je pričalo, da je prišlo vstajenje iz trdega zimskega spanja. Približala se je veličastna Velika noč, znanilka lepših dni. Videti je bilo, kot bi se vse pripravljalo nanjo. Priroda ji je sipala cvetja na pot, krilati pevci so ji prišli naproti iz daljnih dežel in prinesli s sabo najlepših pesmi, da bi jo dostojno poslavlili.

Tudi Jerinovi so se skrbno pripravljali nanjo. Posebno zadnji teden pred prazniki je bilo dela čez glavo. Ženske so pripravljale, kar je bilo treba za peko, moški pa so belili poslopja, ker je zadnji jesenski dež hiši precej pomazal stene. Jerinovi pa so hoteli imeti vse novo in čedno, zato so takoj nadomestili vsako stvar, če se je le količkaj poškodovala.

* * *

V soboto pred prazniki je bilo, ko se je ustavila pred Jerinovo hišo kočija. Hlapec je namreč pripeljal s postaje Ivana in njegovi sestri Minko in Anico. Veselo so skočili vsi trije z voza in hiteli proti vratom, kjer sta stala oče in mati. Gosposki sta se oklenili takoj stare, onemogle matere. Vsaka ji je imela toliko povedati, da ni vedela, kje bi začela. Šli so vsi v sobo, v prvo nadstropje. Ko so sedeli tako po dolgem času zopet skupaj, so se jim razvezali jeziki in pripovedovali so drug drugemu, kar so doživeli posebnega v dobi, odkar že niso bili skupaj. Zdelo se jim je, kot bi ležalo nekaj težkega na srcu slehrnega, a nihče se ni upal dotakniti stvari, ki bi jim morda pokvarila še ta košček veselja.

Nazadnje se je Ivan opogumil in vprašal očeta: „In kako je kaj z Antonom? Kje je sedaj?“ — Očetovo čelo je postalo temno, kot bi legel nanje črn oblak. Drugi so molčali in pričakovali odgovora . . .

„Šel je,“ reče čez nekaj časa oče, „a kako se mu godi, nam ne piše.“ Vsi so molčali na to, mati pa je odšla v kuhinjo in si obrisala skrivno vročo solzo, prelito iz materinske ljubezni.

Nastopil je polagoma večer, in Jerinovi so šli k počitku. Pozno v noč, ko je že vse sladko spalo, je čula Jerinova Anica pri brleči svetilki in mislila na svojega brata Antona. Sama ni vedela, ali bi ga začela sovražiti, ker je naredil že toliko skrbi in žalosti staršem, ali bi ga pomilovala in molila zanj, da bi se zopet vrnil na lepša pota. V spominu so ji vstajali časi, ko je hodil Anton še v mestne šole. Kako priden je bil nekaj časa! Bil je dve leti pred njo in vedno je imel boljše izpričevalo kot ona. Skoro zavidala bi mu bila kmalu, a se je premagovala. Kmalu, ko je prišel v srednje šole, se je pa ves izpremenil. Knjige je začel sovražiti in do šole je izgubil vse veselje. Prišel je domov, kjer pa ni mogel biti dolgo časa. Delo je sovražil, a postopati ni smel. Očetovih opominov ni več slušal, in ker so začeli vsi ostrejše postopati proti njemu, je odšel v mesto v prodajalnico. A tam mu tudi ni ugajalo. Nekaj časa je še pohajal brez dela, a ko je uvidel, da ne more živeti, je šel — v tvornico. Tam biva sedaj že dve leti. V pisarnici mu potekajo zlati mladi dnevi in on se ne zmeni za to, da pride starost in ne bo mogel več delati, da bi se preživljal. A od svoje sedanje službe ne more pričakovati ničesar.

Na vse to je mislila uboga sestra in bala se je za brata, za njegovo bodočnost. Večkrat so mu že pisali starši, naj pride domov, ker je brat pri volji, da živi na domu, dokler mu bo ljubo, in da mu še toliko ne bo treba delati kot v pisarnici. Tudi Anica mu je že pisala, naj se vrne, a ni ji niti odgovoril.

Nocoj pa se ji je zbudila vnovič ljubezen do brata in sklenila je, da gre sama ponj, ako se ne vrne na njeno pismo.

Velikokrat je že omočila pero, da bi začela pisati, a ni vedela, na kakšen način bi ga bolj gotovo omečila.

Slednjič je vendar začela:

Ljubi brat!

Morda boš celo nevoljen, ker ti mlajša sestra piše že drugo opominjevalno pismo. Toda ne vzemi tega za hudo. Srce mi vелеva tako. — Glej, danes smo zopet vsi doma. Od vseh strani smo prišli pod mili domači krov, kjer smo se nekdaj skupaj veselili zlatih mladostnih časov. Spomnili smo se tudi tebe in bilo nam je vsem hudo. Oče je molčal, uboga mati se je odstranila . . .

Anton! Vrni se, pridi zopet med nas! Naredi to veselje bratom in sestram, razveseli svojo sivo mater in onemoglega očeta, ki gledata morda letos zadnjo pomlad! Razveseli ju s svojim prihodom, in veselili se bomo vsi skupaj ter se spominjali svojih otroških let. Pozabili bomo, kar je bilo, saj se da vse popraviti!

Izpolni to najiskrenejšo željo

svoji sestri

Anici.

* * *

Bilo je na velikonočni praznik zvečer. Jerinovi so bili zbrani v gorki kuhinji in se veselo pogovarjali. Edino Anica je bila malo bolj otožna kot navadno, a časih se je vendar zasmejala tako neprisiljeno, da je izginila slednjič vsaka sled otožnosti. Toda v srcu ji ni bilo tako. Vedno ji je rojilo po glavi: „Ali pride ali ne?“ Ni se mogla za nobeno odločiti. Mislila si je: „Če premaga ljubezen do doma in svojcev, pride, a če se ga polasti trma, ne bo nič!“

Hipoma nekdo potrka. Vrata se odpro, in v kuhinjo stopi Anton.

Vsi se spogledajo. Nenaden prihod jih je presenetil in razveselil obenem.

Antonu je bilo izprva nekako tesno pri srcu, a kmalu se je počutil domačega kot nekdaj, posebno ko je videl okrog sebe same vesele obraze domačinov.

Jerinovi pa so imeli tako vesele praznike kot še nikdar. Vsi so pohvalili Anico, ki je tako lepo izvedla svoj načrt in privabila brata zopet domov.

Anton je ostal po praznikih doma in pomagal bratu pri gospodarstvu. A kmalu mu je dobil starejši brat Ivan pri železnici stalno službo. Tam se je z novimi močmi poprijel dela in si ustvaril lepo življenje.

Nekdanja trma ga je minila popolnoma. Kadar se približajo prazniki, gre gotovo na dom obiskat roditelje, če mu le pripušča čas. In od tega časa je še lepše pri Jerinovih, saj sloga in prijateljstvo ne krepita le posameznika, ampak ustvarjata srečo celim družinam.

